

SETKÁVÁNÍ

- **ELEKTRONICKÁ CÍRKEV**
- **SVATODUŠNÍ HOMILIE**
- **ROZHOVOR S PAVLEM KRÁLEM**
- **Z HISTORIE HUSOVA SBORU V OLOMOUCI**
- **KŘESŤANSKÁ VÝCHOVA V NAŠÍ DIECÉZI**
- **COVID STORY**
- **MODLITBY 24/7**

Časopis Olomoucké diecéze Církve československé husitské
květen 2021

OBSAH

Úvodní slovo <i>Tomáš Chytil</i>	3	Křesťanská výchova v Kojetíně <i>Jiří Pleva</i>	13
Proč právě setkávání? <i>Niki Otisková</i>	4	Tábor Archa 2020 <i>Alena Milová</i>	14
Elektronická církev <i>Vladimír Šiler</i>	4	Pro nejmladší čtenáře <i>Alena Milová</i>	15
Svatodušní homilie <i>Vlastimír Haltof</i>	6	Covid story bratra faráře Křivánka <i>Adam Fritscher</i>	16
Rozhovor s Pavlem Králem <i>Monika Bartková</i>	8	Modlitby 24/7 <i>Alena Milová</i>	17
Zvyk smažení vaječiny <i>Vladimír Šiler</i>	10	Modlitba za pravdu <i>Karel Čapek</i>	18
Husův sbor v Olomouci <i>Jaroslav Křivánek</i>	11	Pozvánky na akce v diecézi	19

„Duch svatý je Kristus v činnosti.“ Berkhof

Sestry a bratři, v tomto svatodušním čase prožíváme, jak silné a vroucí jsou paprsky Boží milosti, dopadající na nás a na tento svět. Tolik potřebujeme cítit lásku, která umí odpouštět, smiřovat, budovat vztahy a sounáležitost.

Takto církev vznikla a rodí se stále. Žije z nevyčerpatelné studnice Ducha.

Přeji nám nadšení a v Kristu zakotvenou víru, aby vánek i bouře Ducha svatého vsutku proměňovaly svou mocí naše životy

a my z upřímného srdce chválili Pána ve svaté bázni jako jednotlivci i jako Boží lid!

Tomáš Chytil, biskup

SETKÁVÁNÍ. Jako občasník vydává Olomoucká diecéze Církve československé husitské, Žilinská 113/5, 779 00 Olomouc. Redakční rada: Tomáš Chytil, Monika Bartková, Gabriela Bjolková, Vlastimír Haltof, Lucie Gudrun Peterová, Vladimír Šiler. Uzávěrka příspěvků pro příští číslo bude 24.10.2021

Příspěvky můžete zasílat elektronicky na adresu: redakce@ccsholomouc.cz Redakce si vyhrazuje právo výběru a úpravy příspěvků. Pokud chcete poslat fotografie, vezměte prosím na vědomí, že redakce může přijmout pouze fotografie pořízené ve vysokém rozlišení kvůli výstupní kvalitě tisku. Za vaše příspěvky děkujeme.

ÚVODNÍ SLOVO

Vážení čtenáři, sestry a bratři,

do rukou se vám dostává nový diecézní občasník, který je hmatatelným důkazem touhy, abychom se u nás v Olomoucké diecézi i tímto způsobem navzájem informovali, propojovali a sdíleli. Kolikrát slyším třeba na diecézním shromáždění dotaz šepetem: A kdo je ten farář? Odkud je ten, co teď hovoří? Nebo naopak dochází k objetím a vroucím pozdravům delegátů, kteří se opět po roce mají příležitost vidět a v rychlosti si sdělit, co je nového. Proč tedy nepostoupit v těchto snahách dále a nepřiblížit zájemcům osoby, osobnosti, stavby i dění v diecézi?

Jsem velmi rád, že se podařilo během poměrně krátkého času ustavit redakční radu, v níž jsme se během doslova pár měsíců dopracovali, myslím, k velmi působivému výsledku, ukazujícím, že kde je dobrá vůle, chuť a pracovitost, tam se k dílu lidskému přidá i Boží milost a požehnání. Opravdu jsem přesvědčen, že i tímto časopisem přispíváme k duchovnímu růstu čtenářů a dáváme na vědomí, že si nejsme lhostejní a chceme na vinici Boží spolupracovat a navazovat hlubší kontakty.

„Setkávání“ vydáváme o Letnicích, svátcích, kdy si připomínáme a silně prožíváme jako církve, že žijeme z Ducha svatého, z Ducha lásky, radosti a pokoje. Již název sám navozuje snahu nebýt jen jakýmsi satelity, které sice samostatně, individuálně a izolovaně mohou vcelku dobře fungovat, ani majáky, konajícími na určitém místě svou nesporně užitečnou službu, ale že máme na zřeteli mnohem větší rozsah, a to sice, že jsme živým organismem, uvědomujícím si cenu a hodnotu všech vztahů, vzájemných událostí, v daném čase a místě, s pokorným vědomím, že hybatelem a iniciátorem je především Ten, v jehož jménu se modlíme, Bůh Otec, Syn a Duch svatý. Díky Jemu za všechny dary, které nám dává a my je můžeme přijímat s upřímnou vděčností!

V tomto prvním čísle naleznete slovo k názvu občasníku z pera farářky Niki Otiskové, homilii ke slavnosti Seslání Ducha svatého od bratra faráře Vlastimíra Haltofa. Rádi vám představujeme Pavla Krále, předsedu rady starších NO Ostrava – Polanka, kterého se doptávala sestra farářka Monika Bartková. Poznáte i něco z historie a současnosti Husova sboru

ru v Olomouci z pera tamního faráře Jaroslava Křivánka. Svůj „koutek“ zde objeví i děti s mládeží, přispěním bratra kazatele Jiřího Plevy a sestry farářky Aleny Milové. Bratr farář Rostislav Valušek, taktéž básník, grafik, disident a zejména člověk širokého uměleckého srdce přispěl ze svého bohatého díla, což kvitujeme s velkým povděkem. Bratr Vladimír Šiler, dobře obeznámený s církevním prostředím i akademickou sférou, nás seznámí s tradicí smažení vaječiny a zamyslí se i nad fenoménem bohoslužeb „přes obrazovku“, tedy „hitem“ posledních měsíců, etablovaným i v našich církevních kruzích. Nesmí chybět ani pozvání na vybrané církevní a kulturní akce, připravované v dnešní době s nadějí, že způsob života bude v létě volnější, až se přece jen vzpamatujeme ze všeho ubíjejícího, co jsme si museli v uplynulém roce prožít. Jejich přehled sestavily sestry Lucie Gudrun Peterová a farářka Gabriela Bjolková.

Na závěr bych chtěl vyzvat ty, kdo by chtěli do nového občasníku přispět, aby se nebáli a posílali své články, fotografie, úvahy na adresu redakce. Děkuji především Bohu za to, že se k našemu snažení přiznal a samozřejmě všem, kdo se podíleli na tomto vydání. Věřím, že v nich zůstalo dost energie, tvůrčí invence i optimismu na další čísla.

Přeji nám, abychom si uvědomili, že nejsme sami, nepoddávejme se až příliš lehce pocitům, že něco nejde a nemůžeme s tím nic dělat. I tento skromný počín je důkazem toho, že máme šikovné sestry a bratry, lidi se zájmem a chutí vytvořit pro druhé něco krásného a duchovně obohacujícího.

Přeji Vám příjemné chvíle u *SETKÁVÁNÍ*

a těším se na ně!
Tomáš Chytil, biskup

PROČ SETKÁVÁNÍ?

Mlčenlivá víra a touha setkávat se. První stoupá po vertikále a ta druhá se šíří horizontálně, avšak též s cílem soustředit se cestou života. Jak to můžeme vědět? Ze zkušenosti vlastní i těch, od kterých se chceme učit. I v těžkých dobách v minulosti se vícekrát ukázalo východisko: Soustřeď se! Bože, ale na co se soustředit? Na Živé Slovo. Na Pravdu. Na Ježíše Krista. A skutečnost a zkušenost potvrdila, jak je dobré takto se soustředit. Odpověď, nebo vlastně východisko vyjádřené jako celek, jako duchovní zákon, zní: Soustřeď se, nebo zemřeš.

Tolik se toho nyní změnilo. Ba, změnilo se téměř všechno. Avšak mlčenlivá víra trvá, i když je stále zkoušena, a touha setkávat se je ještě citelnější. Přišla nečekaně těžká doba, doba divné nemoci, různých zákazů, dokonce úmrtí. Viditelně jsou porušeny možnosti setkávání i schopnost soustředění je narušená. Těžce hledáme rovnováhu mezi realitou a vírou. Ovšemže hledat musí každý sám. Kdo by si nevzpomněl na pyšnou princeznu: Musím? Nic nemusím. Ale měl by, měl by hle-

dat každý sám, svůj osobní pramen rozhodnutí a rozhodování. Pramen s osobitou vnitřní silou však vytryskne jen po doteku. Koho, čeho? Ducha a obyčejné čisté vody, nebo Ducha a jiskry v síle ohně. Co tu záleží na naší volbě? Co potřebujeme konkrétně my?

POTŘEBUJEME SETKÁVÁNÍ, jak spontánně a radostně řekla, vyhrkla, jedna naše sestřička.

A je to tak. Například i teď, setkávám se s poznáním Viléma Závady o tmě a o vzpomínkách, ale nic ponurého, však uznejte sami, když zní takto: „Je noc a září všechny sály mé paměti.“ O takovémto radostném, tvořivém počínání je mnoho svědectví, například i toto: „Když se setkávají lidé, mělo by to jiskřit duchem, a ne zbraněmi.“ Jestli se nemýlím, takové přání vyslovil Josef Čapek, ale i kdyby někdo jiný, a třeba i trochu jinými slovy, smysl je zřejmý: byla vyslovena touha mnoha lidí dobré vůle.

Budme za ně Bohu vděční, vzdávejme Bohu díky a chválu, za ty objevitele i za ty vroucně toužící být spolu. Vždyť to bylo už zakoušeno a taky zapsáno: Všichni, kdo uvěřili, byli jedné mysli a jednoho srdce (Skutky apoštolské 4,32).

Niki Otisková

ELEKTRONICKÁ CÍRKEV

Věřící, odkázaní poslední rok na televizní nebo internetové přenosy bohoslužeb, zakusili v praxi to, co teologové řešili dosud jen teoreticky. Jsou to vskutku zásadní otázky a problémy. Platí Ježíšovo „Kdekoli shromáždí se dva nebo tři, tam já jsem uprostřed nich“ i na setkání virtuální, tedy spíše symbolické? Je reálným účastníkem bohoslužby někdo, kdo ji jen poslouchá za dveřmi nebo jí přihlíží skrze okno kostela? Jak se má inscenovat přijímání večeře Páně u televize nebo notebooku? Jde o svátost, když si člověk doma nalije víno do sklenky a přijímá kostičku chlebové střídky? Podstatnou částí bohoslužby je i štědrost. Jak ale vyřešit chrámovou sbírku přes internet?

Ač se to nezdá, přesně tyto problémy už teologové řešili, a vydávali docela praktická doporučení. A bylo to už před 40–50 lety. Tehdy se onomu novému fenoménu říkalo elektronická církev. Označovala se tak zejména praxe amerických církví, které se

naučily masově využívat médium televize. Éra slavných televizních kazatelů, teleevangelistů, vrcholila v 70. a 80. letech. Pak se, po krátkém útlumu zájmu, církve rychle přesunuly na internet – i když v televizi zůstaly i nadále.

Zásadní teologické otázky tedy zní – Jaké médium je pro zvěstování evangelia přiměřené? Které prostředí je vhodné pro setkání věřících ve jménu Kristově?

Tyto otázky jsou ovšem staré jako křesťanství samo. Evangelia byla sepsána v lidové řečtině, tedy v jazyce „pohanů“, stejně jako dopisy apoštolů prvním církevním obcím. Apoštol Pavel mluvil k řeckým posluchačům v aréně využívané ke sportu i zábavě. Setkávání věřících se odehrávala v soukromých domech, v synagogách, později v bazilikách, což byly síně připomínající spíše něco mezi tržnicí a kulturním domem. Husité šířili své manifesty ještě na listinách rukou psaných. Martin Luther o sto let později rozesílal reformní traktáty vytištěné pomocí vynálezu Gutenbergova. Guglielmo Marconi, vynálezce bezdrátového tele-

grafu, tedy radiového přenosu, vybudoval v roce 1931 pro papeže rozhlasovou stanici Radio Vatican. Bible v komiksu může v někom budít odpor – ale gotické katedrály byly ve středověku pro negramotné skutečnou Bibli v obrazech, modlitbou vytesanou do kamene. Jak vidíme – média mohou být různá.

Zkrátka písmem psaným i tištěným, ve všech jazycích, na papíře, displeji i monitoru, všemi cestami se dostává evangelium do světa. V domě, v chrámu, v pronajatém sálu, a když je nouze, třeba i na louce nebo v garáži se může konat bohoslužba. Noviny, rozhlas, televize, internet jsou jen médium, prostředník. Žádné dogma nestanovuje, že by se evangelium mělo nebo nemělo šířit některými cestami.

S živým setkáním věřících je to ovšem horší. Podstatnou součástí křesťanské víry je komunita osob shromážděných na konkrétním místě. Jsou krajní situace, kdy to ale není možné. A nejsou zase tak výjimečné – člověk je někdy izolován: doma, v nemocnici, ve vězení... anebo třeba v karanténě. Řešilo se to pragmaticky – kněz vysluhuje i pro jednoho. Co když je ale duchovní jen na obrazovce? A co když je celá bohoslužba jen ze záznamu? Takové situace nemají v dějinách obdobu. Postavila nás do nich nová média, ne až pandemie. Teologové a představitelé církví musí říct rozhodné slovo – zda je možno z věroučného hlediska považovat za bohoslužbu i pasivní účast na její vizuální reprezentaci. Zajisté že si člověk může doma zapívat, sám se může modlit, pokřižovat se, pokleknout. Dokonce i příspěvek do sbírky může poslat elektronicky nebo složenkou. Ale přijímání večeře Páně má prožít jen zástupně, symbolicky? Anebo může vysluhovat sám sobě? V liturgických církvích je to problémem. Nejednou se řešily spory, zda má být užito víno bílé nebo červené, či dokonce třeba jen nealkoholický mošt. Jak se to má dít v kulturách, kde pití vína nezdomácnělo? Neměly by se užít substance, které jsou pro danou kulturu vlastní? Třeba zkvašená kukuřičná šťáva? A co takhle coca cola? Otázka, jestli hostie, nebo obyčejný chleba, už nám tak teologicky složitá nepřipadá.

V souvislosti s rozhlasovými a televizními bohoslužbami se tyto teologické problémy v církvích rozhodly už před lety. Ale že se na elektronická média přesune v podstatě veškerý církevní provoz, to je situace nová, která si žádá oficiální stanovisko.

Zkušenosti s americkým fenoménem elektronické církve popisuje kniha Davida Lyona *Ježíš v Disneylandu* nebo publikace religionisty Davida Václavíka *Proměny americké religiozity*. Ukázalo se, že v tamním prostředí televizní bohoslužby sledovali v podstatě jen věřící. Šíření evangelia nebo získávání nových příslušníků statistiky nepotvrdily. Navíc americká realita je specifická – nová média si oblíbily především evangelikální církve, překvapivě právě ty silně konzervativní, fundamentalistické, s pravicovými sklony. Kdo s těmito kruhy politicky nesouhlasil, ten se na jejich bohoslužby neřadil. Mnohé lidi také odrazoval nepokrytě dryáčnický styl amerických teleevangelistů – neváhali užít technik známých z reklamy, marketingu a politické propagandy, zapojili hlasitou populární hudbu a tanec, sugestivní manipulace.

V Evropě máme jiné složení církevního spektra a jiné tradice, způsoby americké elektronické církve by u nás působily odpudivě. Ale dnes nás do nových médií pandemie zahrnala všechny. Mluvíme o církvi na internetu, online církvi, digitální církvi, cyberkřesťanství. Nouze nás přinutila si zvyknout. Zkušenosti nám ukázaly, že i školní docházka se dá nahradit online výukou. I když se děti do školy těší, hlavně na kamarády, poznali jsme, že výuka prostřednictvím televize, internetu a domácího samostudia má také své přednosti a částečně ji budeme využívat i nadále.

Církevní zkušenost s elektronickými médii přesvědčila i konzervativce a tradicionalisty o nesporných výhodách těchto prostředků. Jen by nám chytré hlavy v církvi měly dát odpověď na zásadní věroučné otázky týkající se povahy církevního společenství a formy účasti na svátostech. Televize nebo internet není překážka, je to šance.

vš

„Prožívám krizi ve službě, bratře... stále nemohu přijít na to, jak posílat věřícím hostie přes internet...“

SVATODUŠNÍ HOMILIE

Sk 2, 1-11; Ř 8, 22-27; Jan 16, 4-16

Sestry a bratři v Kristu, milí přátelé,

dovolte mi pár slov (možná jich bude víc než pár) k období, které je před námi, a které v rámci liturgického roku v naší církvi označujeme jako období svatodušní. Naše planeta obíhá kolem Slunce stejně jako hodinová ručička obíhá ciferník, a tak se znovu a znovu ocitáme v určitých obdobích roku, abychom se jim přizpůsobili, třeba pozměnili životní tempo, a také si připomínali významné události v dějinách. Liturgický rok se svými svátky a slavnostmi do tohoto koloběhu jistě patří také.

Adventem vstupujeme do času Vánoc se všemi pobožnostmi, výzdobou kostelů, koledami. Popelce otvírá dveře k Velikonocům, k nimž je třeba projít skrze postní období. Tento čas vrcholí v různých obřadech posledního týdne od Květné neděle až k Hodu Božímu velikonočnímu...

(kresba: A. Lamr)

Ale co Letnice? Slavnost seslání Ducha svatého? Skromná událost, o které ani mnozí neví, že se slaví. Domnívám se však, že by právě tato slavnost měla být plná barev, výzdoby, různých obřadů a přípravných dnů. Ale nic, jako by se nedělo nic až tak významného... A přitom ono období, nazývané svatodušní, má v naší církevní tradici v rámci liturgického roku nejvíc prostoru, až do dalšího Adventu...

Možná je to tím, že na třetí osobu Boží trojice tak trochu zapomínáme, nevěnujeme jí dostatečnou pozornost. A to je možná tím, že vlastně nevíme, jak Duchu svatému rozumět. Ostatně ani v Základech víry, věroučném pilíři naší církve, se toho o Duchu svatém příliš nedočteme...

Tajemství identity Ducha svatého má přímou spojitost s tajemstvím Boží trojice. Ne náhodou se první neděli po Svatém duchu slaví Slavnost nejsvětější trojice. Ve třech obdobích liturgického roku jsou postupně odkryty tři osoby božství. Je vyjevěna základní dynamika, která se projevuje uvnitř v životě Trojice.

Jan píše, že Bůh je láska. Svatý Augustin řekl o Svatém Duchu, že je láskou mezi Otcem a Synem. Cyril Alexandrijský zase řekl, že: „Duch všechny, v nichž se usídlil a přebývá, proměňuje přímo v nové lidi a dává jim nový život“.

Existuje jedna stará ikona, na níž je vyobrazen Bůh Otec a Syn Ježíš Kristus. Na té ikoně je Otec podoben Synu a Syn Otci. Oba jsou spolu v jednotě. Tím, kdo je sjednocuje, je Duch svatý, který je zde vyobrazen v tradiční podobě holubice. Holubice je mezi Otcem a Synem a sedí na velké perle, kterou oni dva drží v rukou – ta perla, to je Země... Jak známe z Genesis: Duch boží se vznášel nad vodami...

Hebrejské slovo „Ruah“, které označuje Božího Ducha (Ruah Jahve), odkazuje také k dechu, k vanutí. Když Hospodin stvořil člověka, vdechl mu v chřípí dech života, čímž se člověk stal živým tvorem (Gn 2, 7). Ježíš dechl na apoštoly se slovy: „Přijměte Ducha svatého“ (Jan 20, 22).

Dech je předpokladem našeho života, bez dechu to nejde. V duchovním smyslu tedy můžeme říct o Duchu svatém, že je předpokladem našeho duchovního života. Theofan Zatvornik, pravoslavný biskup (1815–1894), mluvil dokonce o modlitbě

jako o dýchání, vdechování Ducha svatého:

„Tělesným dýcháním proniká kyslík do krve a ta jej přenáší do celého těla. Tímtež způsobem modlitba vstřebává Ducha svatého a dává mu pronikat do veškeré naší činnosti. Duch je jako oheň, který hoří v srdci. Aby oheň neuhasl, potřebuje vzduch. Modlitba rozdmýchává tento plamen.“

Duch svatý nejen symbolizuje tento život. On sám tímto životem také skutečně je. Židovské letnice, neboli svátek „Šavuot“ (hebr.: týdny), jsou jedním ze tří poutních svátků, vztahujícím se k náboženské zkušenosti Izraele na poušti. „Pesach“, první z nich, je připomínkou odchodu z Egypta, ze země otroctví, „Šavuot“ pak oslavuje zastavení pod horou Sinaj a obdržení Tóry, a nakonec „Sukot“, svátek stánků, je památkou dlouhého období putování pouští, kdy Izrael musel přebývat ve stanech.

Poprve

za pevnou stěnou prostřeno bíle
nadchází chvíle toho rána
s prvním chlebem má být dána

Když láme se chléb
úroda první sklizně
tu zvuk
jako kdyby meč rozřal vzduch
jako když ženci podtínají klasy

Na jazyku toho kdo přijal chléb
(jistě i víno)
jazyky hořící barvy ohňového Keře
samomluvíci gejzíry vět
prostupují dveře srdce

Poprve v ten den
S l o v o
důtkami svými
šlehá to co v těle
smrti temně věrné je.

(báseň: R. Valušek)

Právě seslání Ducha svatého na den Letnic, o svátku „Šavuot“, je krásným obrazem nového života, nového duchovního zákona, vepsaného ne do kamenných desek, ale přímo do lidského srdce (Jer 31,33). Do sídla citu, jak říkají poetické obrazy o lidském srdci. Rozum, vůle a cit... Tělo, duše a duch... Otec, Syn a Duch svatý...

Po identitě Ducha svatého není třeba ptát se rozumu. Nikdy neměl porozumění pro záležitosti citu. Sám Duch svatý je ten, kdo nás „vede do veškeré pravdy“. Tedy i do pravdy o sobě samém (a nás samých). Do pravdy o podstatě - naší vlastní i našeho vykoupení. Ale s pomocí rozumu to asi neudělá, nejspíš použije něco úplně jiného. Srdce.

Připravme tedy svá srdce a zkusme se té pravdě otevřít. Ponořme se do důvěrného rozhovoru s Bohem, skrze Krista v Duchu svatém. Do rozhovoru o světě, o stvoření, o nás. Ponořme se do ticha a hlubin času dávno před tím, než čas začal... Kdy se Duch Boží vznášel nad vodami a kdy celým vesmírem zaznělo Stvořitelovo ANO ke všemu, co bylo stvořeno. Ponořme se do rozjímavé modlitby, do meditace nad tímto tajemstvím.

Již zmíněný Theofan Zatvornik o modlitbě řekl: „Modlitba je prvním skutkem, prvotním činem v křesťanském životě. Modlitba je dechem duše. Když existuje modlitba, žije Duch, když není modlitby, není ani života v Duchu“.

Tedy modlitba je branou, a za ní? Kdo ji neotevře, ten se nedoví.

Pokusme se vypěstovat si návyk pravidelné modlitby, cvičme se ve vytrvalosti, přestože to není snadné. Máme řadu starostí a problémů, ale nenechme se jimi oddělit od zdroje duchovního života. Začněme uvědoměním si přítomnosti Ducha svatého ve světě. Mysleme na to, že Duch svatý tady už je. Na nás je, abychom se jím nechali nalézt.

Modleme se za to, aby si nás Duch svatý proměnil, aby si skrze nás proměnil také naši církev a abychom v naší církvi z Ducha svatého skutečně žili.

Požehnaný čas svatodušní vám přeje

Vlastimír Haltof

ROZHOVOR

V prvním čísle tohoto diecézního občasníku vám přinášíme rozhovor se zajímavou osobností naší diecéze – bratrem Pavlem Králem, který je dlouholetým předsedou rady starších náboženské obce v Ostravě–Polance, varhaníkem, členem místní dechové hudby a který také doprovází obřady na pouti na Ostravici. Letos v lednu oslavil životní jubileum – a to šedesát let. Snad vás setkání s ním potěší a inspiruje k další práci a službě.

Rozhovor připravila Monika Bartková.

Bratře Králi, jak dlouho jste předsedou rady starších v Polance?

A jak byste své působení popsal?

Předsedou jsem byl zvolen v roce 2004, bez zkušeností, v podstatě nebylo na co navázat. Ale postupně se nově zvolená rada pravidelně scházela a řešila vše, co jí přísluší. Díky bratru Bílému a jeho přátelům se podařilo realizovat řadu akcí, a hlavně jeho přičiněním sbor vypadá tak, jak vypadá.

Zvláštní zásluhou bratra Bílého je vybudování bezbariérového přístupu. Postupně jsme pro jubilanty zavedli gratulační listy

vlastní výroby a zasilání vánočních přání členům, kteří se pro stáří nemohou zúčastňovat bohoslužeb. Na přání členů, abychom pokračovali ve vydávání příspěvkových známek, si tiskneme vlastní známky (samozřejmě platné pouze s oficiálním dokladem o platbě).

S příchodem bratra faráře a nynějšího biskupa Tomáše Chytila se postupně podařilo rozjet systém biblických hodin a bratr biskup vydává každý měsíc tištěné náměty k modlitbám a k zamyšlení. A tak moje místo není ani tak předsednické jako spíše služebnické – u varhan a při údržbě zeleně u sboru. Mám rád podobenství o hřivnách. Je velmi inspirativní a komu je hodně svěřeno, musí se hodně snažit, aby přinesl očekávaný výtěžek.

Když jsem si před lety vybíral jméno pro biřmování, nepřišel jsem na jméno, které by mne charakterizovalo lépe než Pavel. Tak jsem Pavel Pavel. Kdybych si vybíral dnes, vybral bych si jméno biblické postavičky, která je mi velmi blízká – Eutychos. Skoro neznámý človíček ze Skutků, kterého při bohoslužbě v sedě na okně přemohla únava tak, že usnul a spadl z výšky. Ale dobře to s ním dopadlo. A ta představa, že bylo na bohoslužbě tolik lidí, že museli sedět na oknech...

Co vás přivedlo ke službě varhaníka?

Kdy to všechno vlastně začalo?

Varhany se mi líbily od dětství. Bydleli jsme blízko katolického kostela a varhany byly slyšet přes zahradu, ale jako dítě vyrůstající v ateistickém prostředí jsem měl cestu k varhanám obtížnou, tak jsem hledal „náhradní řešení“. S otcem jsme hrávali na pohřbech jako duo housle – harmonium (nebo v triu s violoncellem) od mých třinácti let. Jako hudební doprovod ke svatebním obřadům jsme strávili v obřadních síních dva-

dvacet let, a tak jsem získával cenné zkušenosti.

Nejsem vystudovaný varhaník, absolvoval jsem Lidovou konzervatoř v oboru klavír. A když se v roce 1989 cesta k varhanám otevřela, nabídl jsem svou službu. V těch letech se mi otevírala cesta k Bohu a k víře – Pán použil mého bývalého kolegu Břetislava Javorka z Křesťanského sboru v Havířově, aby mne na této cestě provázel. Ale později jsem poznal, že jsem povolán ke službě v ČCSH. V letech 1990–2003 jsem sloužil jako varhaník v Mariánských Horách. Zde jsem byl v r. 1990 pokřtěn. A od roku 1991 hraji ve své domovské Polance.

Naši předchůdci se v roce 1959 správně rozhodli pro koupi varhan (místo úvah o novém harmoniu). Továrna v Krnově dodala kvalitní varhany, které za 62 let nepotřebovaly žádné větší opravy. Je to nástroj poměrně malý, ale pro prostředí sboru plně dostačující. V dechové hudbě hraji na doprovodnou Es trubku. Doprovod je takový můj úděl. Na varhany také většinou doprovázím, sóla hraji jen výjimečně. Úkolem doprovodu je přizpůsobit se sólistovi a vytvářet mu zázemí, na které se může spolehnout. To je také mým cílem.

Občanským povoláním jsem hutní inženýr – technolog provozu přípravy vysokopeční vsázky, takže mou pracovní náplní jsou výpočty, tuny a chemické vzorce. K tomu dělám po práci poradenství k finančním produktům. Od dětství jsem chtěl být zahradníkem, to se mi nesplnilo, a tak si to vynahrázuji na vlastní zahrádce a také u sboru.

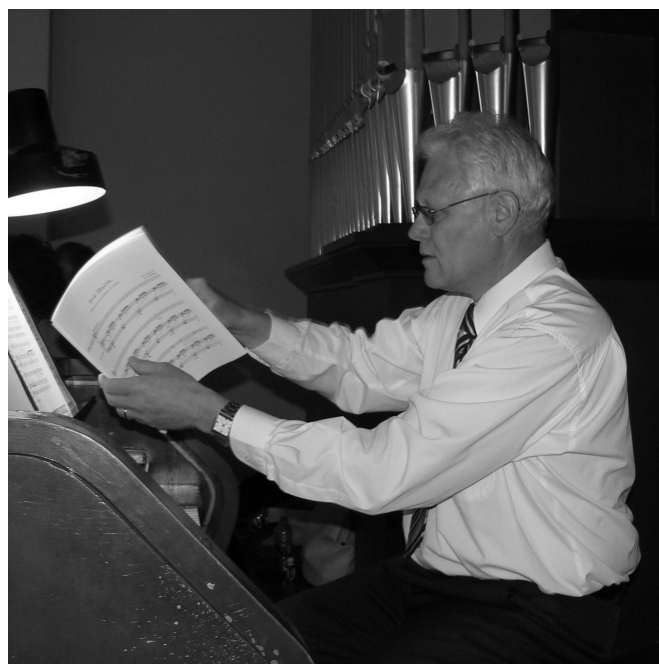
Už léta spolupracujete s bratrem farářem Tomášem Chytilým, který je v současnosti naším novým olomouckým biskupem. Co na vaši spolupráci nejvíce oceňujete?

V Polance už bratr biskup slouží od listopadu 2005, takže už šestnáctý rok. Myslím, že jsme si padli do oka od samého počátku. Tomáš, tykáme si, je jak výborný kazatel, tak i organizátor. Na naší spolupráci si cením zejména vzájemného doplňování – nápady, realizace, korekce a vzájemná pomoc. Společně roznášíme gratulace a pastýřské listy, spolu organizujeme cesty na Ostravici, spolu sekáme trávníky... Děláme všechno pro to, abychom spolu s ostatními udržovali vše, co souvisí s činností náboženské obce. Kéž bychom nebyli poslední.

Naše církev se potýká s různými problémy, se kterými statečně bojuje, nicméně nejvíce nás trápí úbytek věřících. Díváte se do budoucnosti optimisticky? Jak vidíte naši církev v následujících letech?

To je asi nejbolestnější otázka, jakou jsem mohl dostat. Zejména na Ostravsku ubývá členů doslova před očima. Staří odcházejí a noví nepřicházejí. Naplno se ukazuje, že spoléhat na tradici nestačí a že bez evangelizační činnosti nemáme budoucnost. Pořádání kulturních akcí přivede lidi do kostela, ale málokdy vzbudí touhu přiblížit se Bohu. Mám dost přátel v Křesťanských sborech, tam mají s evangelizací bohaté zkušenosti. Jejich bohoslužby jsou založeny na aktivní účasti věřících a jsou proloženy osobními svědectvími o Boží lásce.

Neříkám, že bychom je měli kopírovat, ale občas k nim zajít na návštěvu, nechat se inspirovat, myslím, není špatný nápad. „Kolečkoví křesťané“ to nevytrhnou. Kdo to je? No ti, kteří nikdy nepřijdou do kostela po svých – poprvé jedou na křest v kočárku, podruhé ve svatební limuzíně a potřetí v pohřebním voze. Když vás někdo požádá „Ty chodíš do kostela, pomodli se tam za mě“, zkuste jim odpovědět: „Pomodlit se za tebe mohu a rád to udělám, ale nemohu se modlit místo tebe – stejně jako se nemohu místo tebe najíst nebo napít“. Nikdo nesmí spoléhat na to, že duchovní je tu od toho, aby přinesl spasení jako číšník na podnosu. Svou cestu musí projít každý sám a duchovní je přítel, který ukazuje směr a může nadlehčit kříž jako Šimon z Kyrény.

Co vám dělá v životě a ve službě největší radost?

Je spousta věcí, stačí se rozhlédnout okolo sebe – rodina, pejsek, zahrádka, hudba, příroda... A ve službě bych měl nepochybně největší radost, kdybych viděl novou nastupující generaci, která bude připravena nás vystřídat. Jak v lavicích, tak za varhanami i při údržbě. Ale to zatím nevidím.

Je něco, co byste chtěl vzkázat lidem v naší diecézi? Přece jen jsme na jedné lodi.

V této době přeji všem zejména pevné zdraví a odolnost proti všem nemocem, hodně sil do služby Bohu i lidem a radosti z ní. A odpuštění – nikdo z nás není bez chyby a odpuštění potřebujeme všichni. Na závěr bych uvedl fragment z mého oblíbeného 37. žalmu: „Doufej v Hospodina a čiň dobré, přebývej na zemi a živ se spravedlivě.“

SMAŽENÍ VAJEČINY

Nikdo pořádně neví, co je to za zvyk, nemá ani výrazně folklórní rysy, ani zjevnou náboženskou symboliku. Přesto si lidé z generace na generaci zvyk smažení vaječiny na svatodušní pondělí předávají, ačkoli jiné tradice dávno vyhynuly, anebo byly překryty zvyky novými.

Sejde se širší rodina, přátelé, sousedé, hosté a někde venku, v přírodě, na otevřeném prostranství se rozdělá ohniček a v kotlíku nebo na vhodně umístěném kastrolu se usmaží hodně vajec a smaženice se pak svorně konzumuje s chlebem, nejlépe hojně posypaná pažitkou nebo cibulkou. A přitom je veselo, lidé si povídají, samozřejmě mohou i něco popíjet a zazpívat si, aniž by se ale slavnost zvrhla v obžerství a opilství. Také nejde o to hlebat se kuchařským uměním, golfovým greenem nebo novým outfitem – o což obvykle jde při dnešním módním venkovním grilování.

Zvláštní je, že ani etnografové, ani církevní historici nevypátrali, odkud zvyk na severovýchod Moravy a Slezska přišel. Jisté je jen jedno – koná

se na svatodušní pondělí. Zjevně se tedy „přifařil“ k církevnímu svátku, ačkoli s ním přísně liturgicky vzato nemá nic společného. Symbolika vajec je ovšem obecně kulturně srozumitelná, souvisí však spíše s pohanským pozadím, tedy předkřesťanským náboženstvím možná starých Slovanů, možná z Balkánu příšlých Valachů. Nápadné taky je, že zvyk zdomácněl v rodinách napříč konfesemi a dodržují jej i ti, kteří už se s církví dávno rozešli a všemu náboženskému se vyhýbají. A co je ještě podivnější, nedá se vysledovat, že by zvyk rozlišoval etnika, což je právě jeden z jeho účelů – aby se jedni odlišili od druhých: vaječinu smaží ti, co mluví česky, polsky, „po našimu“ nebo třeba gorolským nářečím. Na tradice si potrpí starší, ale ku podivu i generace vnuků se nechá zlákat a pro tentokrát vypustí své obvyklé protáhlé obličejové a oči obrácené v sloup. Vaječinu smaží zahrádkáři, hasiči, domovy seniorů, folklórní spolky, školy – a někdy i farní společenství. Je to trochu smutnější, když je pospolitost počasím zahrnuta do vnitřních prostor. Ale nejhorší bylo, že v roce 2020 se kvůli pandemii většina těchto akcí raději preventivně zrušila.

V náboženské obci v Ostravě – Hrabůvce jsme smažení vaječiny zavedli i proto, že přilehlá farní zahrada je právě pro takové akce vhodná. Pamětníci ožili. A přidali se i ti, co do kostela moc nechodí. Není to možná z církevního hlediska úplně „košer“, protože se tu neděje nic vysloveně „zbožného“. Ale družný pospolitý život i mimo kostel býval v naší církvi už od počátku typickým znakem „čechoslováků“. Zvykáme si tak na to, že dnešní religiozita má neostré obrysy a přelévá se z jedné formy do druhé, a často je jen velmi volně spojená s tradičními formami církevní příslušnosti a zbožnosti. Ale pokud se lidé radostně setkávají a je to v nějakém spojení s církevním rokem, a navíc třeba ještě v sousedství kostela – Pánbůh zaplať za to...

vš

PŘEDSTAVUJEME... HUSŮV SBOR V OLOMOUCI

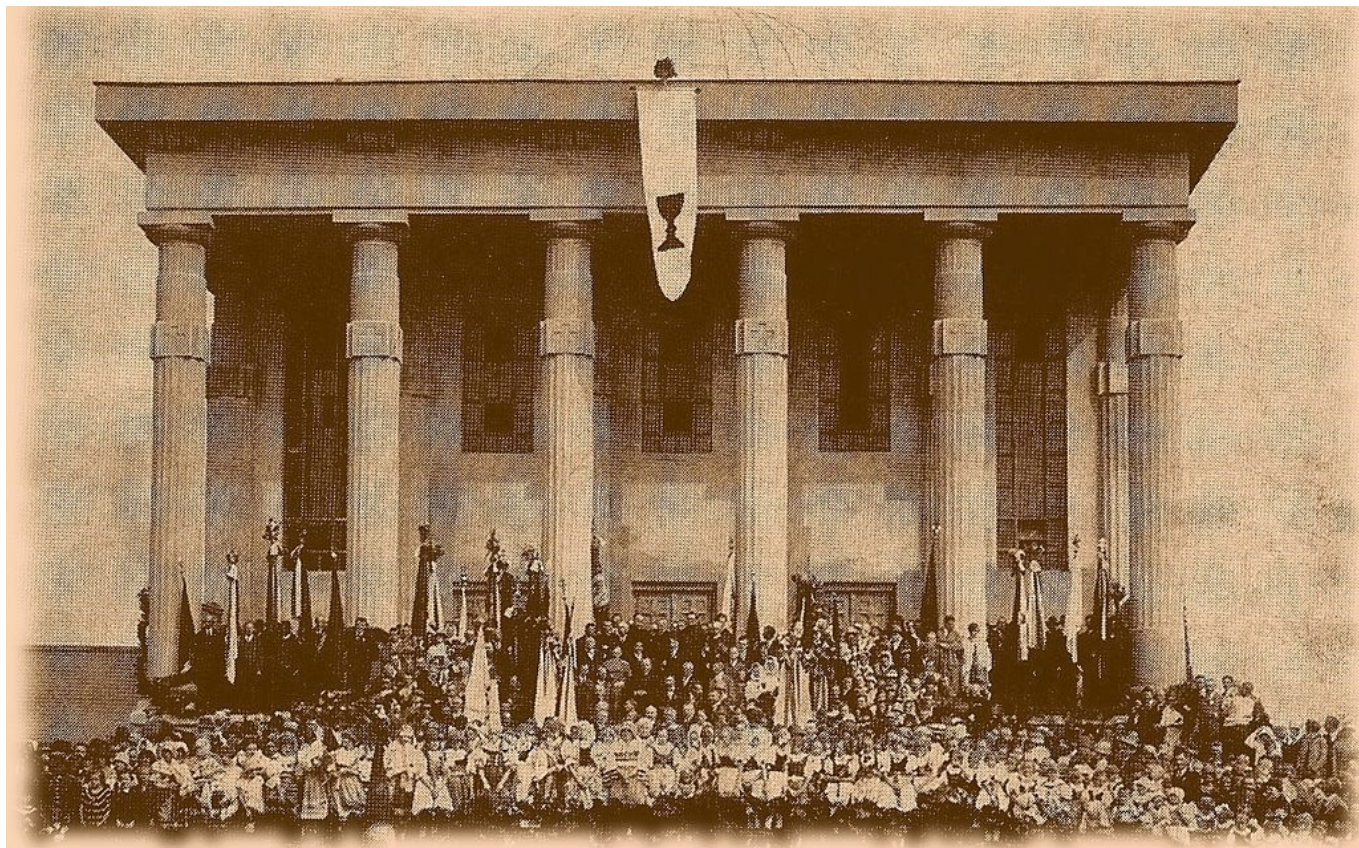
Historie již bezmála stoletého Husova sboru v Olomouci je velice pestrá a svými dějinnými kapitolami přiléhavě kopíruje osudy našeho státu. Nejprve se zdálo, že početná náboženská obec získá do svého vlastnictví některý z nevyužívaných olomouckých kostelů. Poté, co jednání s vojenskou posádkou ztroskotala, neboť se nechtěla vzdát prázdného kostela Panny Marie Sněžné, přistoupila tehdejší Rada starších ke koupi příhodného stavebního pozemku za severními hradbami. Oslovila renomovaného olomouckého architekta Huberta Austa, mimochodem zapáleného člena Církve československé a současného žáka Josipa Plečnika, dvorního architekta T. G. Masaryka.

Dle kunsthistorika prof. Miloslava Pojsla je Austův stavební návrh dokladem vlivu učitele na svého žáka. Slovinský Jože Plečnik byl od dětství obklopen architektonickým dědictvím antického Říma. Tento stavební rukopis předal i mladému Austovi, který v případě Husova sboru nešetřil výrazným sloupovím, ať už v exteriéru či interiéru.

Austovou ideou při budování svatostánku nové církve byl architektonický návrat k ranému křesťanství. Ač byla tato realizace velmi odvážná a ve společnosti okolních, převážně barokních kostelů působila možná až nepatřičně, pro současné Olomoučany patří náš Husův sbor i díky svému exponovanému umístění mezi olomouckou sakrální klasiku.

V zázemí sboru za první republiky nalezla útočiště různá uskupení a spolkové činnosti. V suterénním sále se konaly přednášky, působili ochotníci, pro děti se hrálo loutkové divadlo, dokonce se konaly plesy ČČS, páni bratři hráli kuželky, ženy se věnovaly charitativní činnosti. O tom všem máme dochovány doklady. Rovněž část kanceláří obsadila redakce diecézních novin, které tehdy pravidelně vycházely. Největší farní byt sloužil po potřeby olomouckého biskupa s rodinou. V závěru 2. světové války sbor obsadilo německé vojsko, které si ve věži vytvořilo „kulometné hnízdo“ a kontrolovalo severní část města. Při osvobození Olomouce byl

Husův sbor v Olomouci na dobové fotografii

vnější plášť sboru poškozen střelbou. Navzdory nelehké situaci se podařilo v průběhu válečných let suterénní prostory adaptovat na moderní pohřebiště – kolumbárium s kapacitou cca 5 000 urn. S odstupem času (i s ohledem na současnost) se jeví tehdejší rozhodnutí Rady starších jako velice ekonomicky prozíravé.

Mohli bychom vzpomínat na mnohé poválečné osudy, jež byly spjaté se životem Husova sboru. Na letce RAF Josefa Brykse, který zemřel zcela zlomen a vyčerpán v jáchymovských dolech, na faráře Augustina Jünglinga, který pro nepřátelský postoj k lidově demokratickému zřízení emigroval do Kanady. Můžeme vzpomenout na noblesního bratra faráře prof. Karla Salfického, oblíbeného a obětavého kněze Josefa Bezděčku nebo lidového Zdeňka Studeného. Bratru faráři Miroslavu Spáčilovi se dostalo morální satisfakce, když byl po sametové revoluci, po letech bez státního souhlasu a v dělnické profesi, instalován jako farář pomyslného katedrálního sboru diecéze.

Dlouhodobý úbytek věřících se pochopitelně projevil i v olomoucké náboženské obci. Musíme si přiznat, že velkolepý prostor sboru je pro naše potřeby předimenzovaný. Přesto se daří dlouhodobě pracovat se skupinkou dětí a mládeže, máme dětskou scholu, bohoslužby pro rodiny s dětmi, farní byty slouží jako startovací bydlení pro mladé rodiny, konáme farní zájezdy, pořádáme poutě ve filiálním sboru Prokopa Holého

v Černovíře, olomoucká veřejnost je zvyklá k nám chodit na koncerty, přes léto je náš sbor i s průvodcem ve všední dny přístupný turistům, v klubovně nalezl zázemí skautský oddíl, dlouhodobě spolupracujeme s Moravskou filharmonií a příležitostně se zapojujeme do sociálních či dobročinných projektů apod.

Aktuálně se zabýváme řešením stavebních poruch, které jsou na rozložené budově patrné. Zejména se jedná o praskliny v podlahách i nosných stěnách. Tyto statické poruchy vznikají v důsledku nerovnoměrného sesedání podloží v podzákladovém prostoru. Ustavili jsme malý tým lidí – odborníků, abychom dokázali technicky i finančně zajistit poměrně náročnou opravu Husova sboru tak, aby při svém stoletém výročí byl v dobré kondici a sloužil dalším generacím.

Především však vnímám zvláštní milost, kdy mi Hospodin posílá do mé služby lidi, kteří mě inspirují, obohacují i konkrétně pomáhají. Tato setkání nejsou jistě náhodná a vznikají při různých okolnostech. Je zajímavé, že se často jedná o lidi, kteří se nikdy nestanou klasickými kostelními věřícími, a přesto jsou osloveni křesťanskou zvěstí a Boží milostí. Myslím, že i tímto směrem se bude ubírat budoucí služba církve, která nebude rozlišovat mezi věřícími a nevěřícími, ale bude chtít být lidem nablízku ve všech jejich situacích.

Jaroslav Křivánek

KŘESŤANSKÁ VÝCHOVA V KOJETÍNĚ

Výuka nepovinného předmětu náboženství ve školách má u nás dlouholetou tradici. My dnes již dávno dospěli jsme těmito hodinami při základní škole sami prošli, a nikdy jsme nelitovali. Hodiny vedl vždy vzorně připravený a pozitivně naladěný bratr farář Dobromil Malý, blahé paměti, který mimo jiné také nikdy nezapomněl na vtipnou židovskou či křesťanskou anekdotu. Tehdy mě ještě nenapadlo, že od školního roku 2006–2007 tyto hodiny převezmu a budu v nich pokračovat víceméně dodnes, i když je pravda, že rok s korunou těmto snahám příliš nepřeje.

Dříve se učilo na všech třech našich základních školách, postupem času vlivem ateisticko-materialistického světonázoru, bohužel ve školách notně podporovaného, nám ze třech hodin zbyla jen jedna jediná. Náboženství, nebo lépe duchovní výchova, se vyučuje už jen na ZŠ nám. Míru. Hlouček dětí z ostatních dvou škol dochází pravidelně k nám do Husovky na faru. Hodina tak má zase jinou než jen ryze školní atmosféru.

Duchovní výchova by podle mého skromného názoru měla patřit k povinně volitelným, nikoliv jen k nepovinným předmětům. Základní znalosti Bible, biblických postav a příběhů, celé naší židovsko-křesťanské kultury nikomu neuškodí morálně etický kodex života, který hlásá Desatero a Ježíšovo přikázání lásky, se mnohým pak může v životě v pravý čas hodit. Jak je psáno, svět ve zlém leží, a tak máme být my křesťané tou pomyslnou prvotinou obnovy, kterou zde sám Bůh Otec v Ježíši Kristu na zemi započal.

Nedílnou součástí duchovní výchovy jsou také občasné komentované prohlídky našeho Husova sboru, bývalé židovské synagogy, jedné z nejstarších ve střední Evropě, což dokládá pamětní deska umístěná na štítu sboru: „Od roku 1454 židovská synagoga, od roku 1953 Husův sbor CČSH.“ Jedna z nejoblíbenějších prohlídek

je noční prohlídka. Kouzlo genia loci, atmosféra tajemna i bohatá historie této významné chráněné kulturní památky pak na nás dýchá po celou dobu prohlídky.

Duchovní výchova tedy má velký smysl a stanovuje si také smělý cíl, vychovat nejen mysl, rozum našich dětí, ale i jejich nitro a cit, jejich osobnost tak, aby byly nejen znalé našich pohnutých dějin, biblických témat, Desatera, Otčenáše atd., ale především, aby se staly lepšími lidmi.

A k tomu všemu nám pomáhej Bůh Otec, skrze svého Syna, Ježíše Krista, v moci a síle Ducha svatého, amen.

Jiří Pleva, kazatel NO CČSH v Kojetíně

Na hodině náboženství se pan farář ptá: „Jestlipak mi, děti, můžete říct, kde bydlí Pán Bůh?“ Nikdo se nehlásí až na malého Pepíčka: „Pane faráře, já to vím, já to vím!“ Co panu faráři zbývá, když se nikdo další nehlásí...

„Tak nám řekni, Pepíčku, kde bydlí Pán Bůh.“

„Pane faráře, Pán Bůh bydlí u nás na záchodě...“ „To snad nemyslíš vážně, to nám musíš vysvětlit!“, zamračí se pan farář.

„Tož to je tak, každé ráno náš tata tluče na dveře záchoda a volá: panebože, ty si tam eště?“

DUCHOVNÍ PÉČE O DĚTI A MLÁDEŽ

V rámci duchovní péče o děti a mládež se v naší diecézi konají různé akce, některé jsou jednodenní, jiné mají podobu víkendového pobytu. Jakýmsi vrcholem celoroční systematické práce je církevní tábor, který pro děti pravidelně organizuje s dalšími spolupracovníky z řad duchovních i laiků sestra farářka Alena Milová. Jak probíhal tábor v minulém roce?

Tábor Archa 2020

Vloni jsme ve dnech 2. 8. – 8. 8. 2021 uspořádali v Sobotíně už po sedmé dětský křesťanský tábor „Archa“. Tentokrát se konal pod heslem „Rytíři víry“. Přijelo 34 dětí z náboženských obcí CČSH z Ostravy-Staré Bělé, z Litovle, z Olomouce-Hodolan, ze Šternberka a z Přerova.

Základ programu byl odvozen z listu Efezským 6,10-18: „Vezměte na sebe plnou Boží zbroj...“. Proto jsme se dětmi učili v ranních biblických hodinkách, jak nasazovat „přilbu spasení“, „pás pravdy“, „pancíř spravedlnosti“ a „boty ke službě evangelium pokoje“, jak používat „štít víry“ a „meč Ducha“.

Většinu času jsme však trávili při společných hrách, malovali jsme štíty a vlajky, hráli divadla na biblická témata a vyrazili jsme s dětmi na výlety na Granátovou skálu a na Ekologickou stezku do Vernířovic. Jako správní rytíři děti jedno odpoledne bojovali na královském turnaji a zažili stezku odvahy. Na závěr tábora proběhl jarmark, kde jsme si vyměňovali naše vyrobené dárky a služby (jako např. česání vlasů, hra na bubínek, přáníčka apod). Tábor jsme zakončili královským bálem s průvodem středověkých masek.

Každý den u nás ráno i večer hrála při modlitbách

chválící kapela našich vedoucích a hudebníků z Litovle a ze Šternberka, která dokázala všechny děti i dospělé strhnout ke zpěvu a oslavě našeho Boha.

Vzpomínáme na letní tábor a těšíme se na další... Kéž Bůh požehná a budeme moci uskutečnit i další táborové setkání v létě roku 2021.

Alena Milová, hlavní vedoucí tábora

Pozvání na letošní křesťanský tábor Archa Olomoucké diecéze CČSH

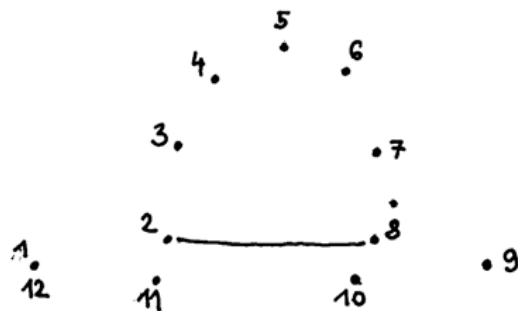
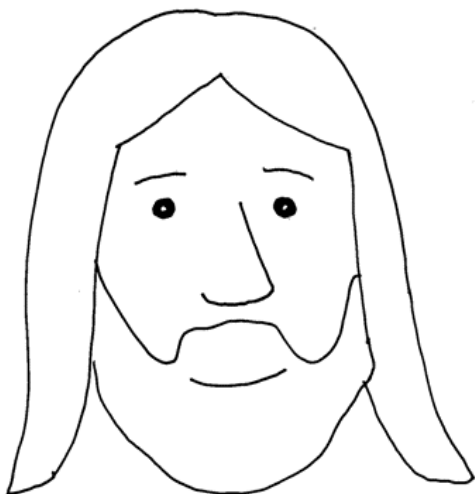
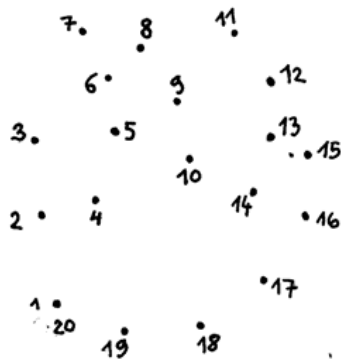
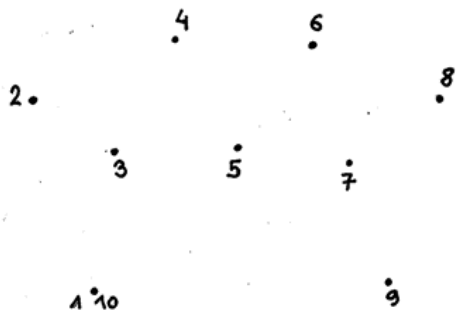
Od 1. 8. do 7. 8. 2021 v Sobotíně, pro děti ve věku 6–18 let s názvem:

„Přežit – přežit v lese, přežit spolu, přežit život“.

Informace: alena.milova@csh.cz

PRO NEJMLADŠÍ ČTENÁŘE

Na apoštoly o letnicích sestoupil Duch svatý. Jako znamení se každému z nich nad hlavou objevil _____.
Spoj všechna čísla a jistě poznáš, který obrázek je ten správný.

www.deti.vira.cz

www.deti.vira.cz

COVID STORY bratra faráře Křivánka

Faráře Církve československé husitské Mgr. Jaroslava Křivánka znají pacienti i zdravotníci FN Olomouc jako obětavého nemocničního kaplana, který navštěvuje potřebné, aby jim pomáhal snášet jejich osud. Na podzim loňského roku se však i on sám ocitl na druhém břehu coby pacient s COVID-19. „Na začátku září jsem jel služebně do Prahy na generální synodu duchovních a patrně jsem se nakazil cestou ve vlaku. Nemoc se u mě začala projevovat čtvrtý den, kdy jsem citelně zeslábl

a cítil se vyčerpaný a bez energie. V podstatě jsem s tím bojoval až do konce září, tedy dobré tři týdny,“ popisuje Jaroslav Křivánek.

Toho potkaly téměř učebnicové symptomy onemocnění, tedy ztráta čichu a chuti, k večeru neurčitá bolest hlavy a pocení po celém těle bez teplot. „A především stav zvláštní letargie, kdy jsem přes den usnul, abych se po dvou hodinách probudil opět unavený. Tehdy jsem pod dojmem zpráv

o trvalých následcích COVIDu docela pochyboval, jestli se ještě po nemoci vrátím k pořádnému běhání. Komické bylo, že jsem na testy jel na kole, de facto jsem je měl místo invalidního vozíku, protože pěšky bych do nemocnice nedošel,“ usmívá se kaplan.

Jeho terapie spočívala v odpočinku, pití velkého množství čaje, užívání betaglukanu, vitamínů a melatoninu na lepší spaní. „A nesmím zapomenout, že jsem v televizi sledoval Tour de France. To byla velká motivační terapie,“ přidává s úsměvem Jaroslav Křivánek.

A přiznává, že rekonvalescence trvala déle, než čekal. „Na konci října jsem poprvé vyběhl, ale nebylo to pocitově i výkonově nic moc. Během listopadu se stav vlivem opatrných běžeckých tréninků pomalu zlepšoval a až nyní po Novém roce mohu říci, že jsem se snad kondičně dostal na svou ‚předcovidovou‘ úroveň. I na běžkách, Bohu díky, teď lítám, jak jsem byl dřív zvyklý,“ říká nemocniční kaplan, který začal systematicky sportovat až od svých Kristových let, kdy podle vlastních slov nabyl dojmu, že začíná vypadat jako „oplácané stréc“.

„Pro mě však nebyla primární motivace dobře vypadat. I sport má svůj hluboce duchovní rozměr. V potu své tváře budeš jíst chléb, čteme v knize Genesis. Lidské tělo je stvořeno pro práci a fyzickou námahu. Neřeknu nic nového, když tvrdím, že častou příčinou mnoha civilizačních nemocí je nedostatek pohybu a fyzické činnosti. Je-li tělo pravidelně a přiměřeně namáháno, má jeho majitel solidní vyhlídky na tělesné, duševní i duchovní zdraví. A tak jsem onehdy před osmi lety v jeden únorový mrazivý den vyběhl. A aniž bych si dělal násilí, jaksi běhám dodnes. K silničnímu běhu jsem postupně přidal běžky, pak kolo a nakonec kolečkové lyže. Sportuji třikrát týdně přibližně hodinu a půl, někdy i víc. Mám za sebou několik maratonů, půlmaratonů, Jizerských padesátek a na běžkách také jeden devadesátikilometrový Vasův běh ve Švédsku,“ vypočítává Mgr. Křivánek.

Změnila nějak nemoc jeho pohled na koronavirovou pandemii? „Na ni ani tak ne, jako na svět kolem sebe a život. Měl jsem mírný průběh nemoci, ale někteří to štěstí neměli. I když to může znít jako klišé, pociťuji větší pokoru a vděčnost za vše,

čím jsem zahrnut. Mám rodinu, jsem relativně zdrav, mohu dělat činnosti, které mě naplňují radostí, a můžu pomáhat druhým. Provázet je, posilovat jejich naději a víru. Víte, jako farář jsem měl už několik pohřbů, při nichž jsme se loučili s někým, kdo podlehl COVIDu a nedosáhl ještě duchovného věku. Docházíte tak k poznání, že nic z toho, co máte, není samozřejmé a nic z toho si nelze nárokovat. Každý den připojený k životu je dar. Ježíš svým učedníkům říká: „Ani o píd' neprodloužíte svůj život, budete-li se znepokojovat.“ Ať už byly příčiny vzniku COVIDu a jeho rozšíření jakékoliv, nezastávám názor, že se jedná o Boží trest. Spíše je to důsledek neudržitelnosti dosavadního způsobu

bu života, našeho vztahu k prostředí a drancování přírodních zdrojů, kdy na první místo stavíme sebe, naše pohodlí a hmotný dostatek. A protože je příroda nemocná, jsme nemocní i my, neboť jsme její součástí. Volání po tom, ať je všechno jako dřív, je naivní. Už nic nebude jako dřív. To nám nezaručí ani očkování, byť nezpochybňuji jeho pozitivní přínos. Abychom se s pandemií a jejími následky vypořádali, to bude vyžadovat navíc i změnu postojů a hodnot v každém z nás,“

Mgr. Adam Fritscher,
tiskový mluvčí Fakultní nemocnice Olomouc
(přetištěno z nemocničního magazínu)

MODLITBY 24/7

Ekumena „zdola“ (modlitby 24/7): „Velkou moc má vroucí modlitba...“

Druhá kniha letopisů 7,13-14: „Může se stát, že zavřu nebe, aby nepršelo, že přikážu kobyilkám, aby sežraly zemi, že sešlu na svůj lid mor. Jestliže se pak můj lid, který se nazývá mým jménem, pokoří, bude se modlit, bude hledat mou tvář a odvrátí se od svých zlých cest, potom je vyslyším z nebe, odpustím jejich hříchy a uzdravím jejich zemi.“

Minulý rok jsem si na Vánoce koupila knihu „Ušpiněná sláva“ od Pete Greiga a při čtení této knihy jsem prožila zvláštní dotek Boží lásky a připomněly se mi okamžiky, kdy jsem kdysi odpověděla na jednom evangelizačním shromáždění na výzvu přijmout Ježíše do svého srdce – byly to chvíle mého vnitřního „obrácení“ ke Kristu.

Knihy „Ušpiněná sláva“ je o modlitbách 24/7 – modlitbách 24 hodin, 7 dní v týdnu, kdy křesťané zakládají na různých místech světa modlitební místnosti, a zde se nepřetržitě modlí.

Autor Pete Greig vychází z modelu Jednoty bratrské z Ochranova, kde se takto nepřetržitě dnem za dnem, hodinu za hodinou, modlili více než 100 let.

Po loňských Vánocích jsem začala nad těmito modlitbami přemýšlet, jenže v rámci našeho malinkého sboru bychom je neuskutečnili, proto jsem navrhla zkusit tuto formu modliteb na ekumenickém setkání farářů a kazatelů v Přerově. Někteří z nich souhlasili. Pozvala jsem tedy koordinátora modliteb 24/7 v České republice bratra Daniela Rašku do naší modlitebny, a všechny zá-

jemce z církevních denominací v Přerově. Bylo nás na prvním setkání 12 křesťanů.

Z těchto nadšenců pro modlitbu i díky přátelskému gestu přerovského primátora nakonec vrostl reálný projekt uskutečnit tento modlitební řetěz 24/7 v nezávislé místnosti na hlavním náměstí TGM. Magistrát města nám propůjčil v září 2020 jeden bývalý obchod na týden zdarma, který zvenku nevypadal moc přitažlivě, ale nám to nevadilo.

Modlitební místnost jsme dle instrukcí koordinátora vyzdobili tak, aby žádná církevní denominace neměla problém ve své zbožnosti – jednoduchý kříž, Bible, nástěnky s modlitbami za konkrétní lidi, klekátka, polštáře, křesla, nechyběla ani konvice na čaj a kávu pro noční modlitebníky. Jedna aktivní sestra slíbila vypracovat pro tyto modlitby „logistiku“, tedy rozpis po hodinách na internetu, stará se o komunikaci skrze e-mailly a on-line meetingy.

Modlitby se konaly poprvé 7. 9. – 13. 9. 2020 a k našemu údivu (což jsme považovali za velký zázrak) jsme všechny hodiny v tom týdnu naplnili. Modlitební místností prošlo asi 70 věřících lidí

z našeho města a zapojily se tyto církve: CČSH, ČCE, ŘKC, Armáda spásy a Církev bratrská.

Pro mě to bylo úžasné svědectví, Ježíš nejprve povolal k misii 12 a později dalších 70 učedníků... a toto množství lidí se k nám přidalo k modlitbám.

Mnozí z nás jsme v této modlitební místnosti prožili setkání s Bohem a rozhodli jsme se pokračovat. Od září 2020 se scházíme (10–14 lidí) každý čtvrtek buď osobně nebo on-line na Google-meetingu, modlíme se a plánujeme pokračování modliteb 24/7. Magistrát města Přerova nám nabídl a schválil smlouvu s místností jiného bývalého obchodu v centru města k modlitbám 24/7 na další dva roky (nemusíme platit nájem, jen energie).

Kniha „Ušpiněná sláva“ je v podstatě pokračováním knihy „Krvavý měsíc na obzoru“, kdy na mnohých místech světa začaly modlitby 24/7, které poté přerostly v misijní službu potřebným lidem. Vždyť z historie známe misijní působení Jednoty bratrské z Ochranova, jakým způsobem

působily jejich modlitby po celém světě právě skrze misii do různých regionů... i toto se děje skrze modlitební hnutí 24/7.

My v Přerově teprve začínáme, ale už během koronavirové krize si píšeme neustále seznamy lidí, za které se modlíme a radujeme se z každého uzdravení a z každého Božího zázraku, jež přicházejí, neboť „velkou moc má vroucí modlitba...“.

Zde je odkaz na 24/7 v naší republice, kdyby to někoho zajímalo:

<http://www.modlitby24-7.cz/>

Alena Milová

KAREL ČAPEK: modlitba za pravdu

Bože, který jsi stvořil národy a všem jsi vdechl touhu žít ve cti, zbav dnešní svět toho nejhoršího: lži. Lži, která podpirá a připravuje násilí a učí lidi nenávidět se navzájem. Lži, která otravuje národy a vykopává mezi nimi propasti, jež snad ani desítky let nevyrovnají. Bože, jak bude vypadat, jak se bude vyvíjet Evropa obluzená tolika nenávisnými lžemi! Jak bude možné soužití mezi lidmi a národy, je-li mezi ně vrženo tolik urážek, tolik opovržení a vzteků! Copak si snad někdo představuje, že tento stav ducha má a může trvat bez konce? Copak si věčně má soused ošklivět souseda a čekat jen na příležitost, aby mu zasadil mstivou a úkladnou ránu? I po válce si mohou národy podat ruce; mohou si sebe rytířsky vážit a navázat vztahy důvěry. Ale na bojišti lži nebude navěky důvěry ani cti; každá lež zajde, ale zůstane po ní nenávist a opovržení; tělo se zahojí dřív než duše.

Bože, jak hrozně je zraňována duše tohoto národa, jak tohle se má jednou zahojit nebo odpustit! Copak se toho nezhrozí národové, jaký nenávisný, navěky zlý a nepřátelský svět se takto bude? Nemá snad nikdy být mír nebo aspoň oddech v křečovitém smrtelném nenávidění? Bože, vrať světu pravdu! Bude to víc než smlouva míru, bude to cennější než každé spojenectví. Nikdo, žádný národ, žádný stát si nebudiž jist, pokud mohou být lidské vztahy kdykoli korumpovány nástroji lži. Nebude jistoty, nebude smluv, nebude ničeho platného a bezpečného, pokud vědomí kteréhokoliv národa bude zkřivováno záměrnou lží.

Za každou lží jde úklad a násilí; každá lež je útok na bezpečí světa. Nikdo nebude žít v míru ani za nejsilnější hradbou z oceli a betonu; okřídlená lež se vysměje všem vašim pevnostem. Zbavit svět lži je víc než odzbrojení. Jaké to bylo divné jasnozření, když náš Masaryk vepsal do našeho státního znaku slova „Pravda vítězí“. Jako by tušil, že jednou lež podnikne generální útok na náš stát a národ, a už předem razil heslo pro toto utkání. S tím heslem můžeme jít do boje; ale jenom s tím heslem může jít celý svět do míru. Neboť jenom bez lži se mohou lidé a národy dorozumět, ať mluví jazykem kterýmkoliv. Bože, vrať světu pravdu!

POZVÁNKY NA AKCE V DIECÉZI

NOC KOSTELŮ

„Přivádíš tmu, noc se snese, celý les se hemží zvěří.“ (žalm 104) je mottem letošní **Noci kostelů**, ke které se prozatím připojily tyto naše sbory: Bruntál, Doubrava, Ostrava Michálkovice, Polanka nad Odrou, Radvanice, Stará Bělá, Svinov, Vratimov, Litovel, Loštice, Olomouc a Lipník nad Bečvou.

Informace o průběhu akce, detailním programu i dalších místech, která můžete 28. 5. 2021 navštívit, naleznete na webu: www.nockostelu.cz

PAMÁTKA MISTRA JANA HUSA

Tradiční diecézní **Bohoslužba k uctění památky Mistra Jana Husa**

u Winklerovy zvonice na Ostravici je plánována na 5. 7. 2021 v 10:00 hod.

Všichni poutníci jsou srdečně zváni.

PRŮVOD A LIDOVÁ SLAVNOST K UCTĚNÍ PAMÁTKY M. J. HUSA

5. 7. 2021 v 15 hod. – Horka nad Moravou (u Olomouce)

SVÁTEK KNÍŽETE VÁCLAVA

Poutní bohoslužba ke dni české státnosti, svátku knížete Václava za účasti bratra biskupa Tomáše Chytila

28. 9. 2021 v 15 hod., Olomouc – Černovír.

FESTIVAL KLÁŠTERNÍ HUDEBNÍ SLAVNOSTI,

který probíhá ve dnech 28. 6. – 13. 9., nabídne letos posluchačům 15 koncertů během 15 dnů na 11 místech. Zazní na nich skladby vážné hudby, jazzu, etnické hudby i černošských spirituálů, v podání převážně českých interpretů. Můžete se tak těšit na jedinečné umělecké zážitky.

LETNÍ SHAKESPEAROVSKÉ SLAVNOSTI jsou již tradičně neodmyslitelnou součástí prázdninových měsíců. Tento divadelní festival je nejstarší a největší divadelní přehlídkou pod širým nebem v Evropě zaměřenou na uvádění děl Williama Shakespeara. Tento festival se odehrává na otevřených scénách v Praze, v Brně a v Ostravě. Letos se v Ostravě, na Slezsko-ostravském hradě, uskuteční ve dnech 19. 7. – 10. 8.

Premiérou roku 2021 bude magická komedie Bouře v překladu Martina Hilského a v režii autorského dua SKUTR = Martin Kukučka a Lukáš Trpišovský.

Pozn.: uvedené akce jsou plánovány s velkým předstihem. Vzhledem k aktuální epidemiologické situaci se může konání akcí měnit. O případných změnách termínů a podobě konání akcí se laskavě informujte u pořadatelů.

SOBOTÍN 2020

